

ben fort i donaven mig giravolt, de manera que restaven alterats de lloc, i l'un passava a ocupar el de l'altre. El joc seguia fins que algun assolía encendre un dels ninots. Aleshores el qui s'havia deixat encendre el "tío" havia d'abandonar el seu lloc i cedir-lo al qui li havia encès. Molt antigament no donaven el ball per acabat fins que algun dels qui feien de "tío" no

resultava amb alguna petita cremada a la roba. Aquell a qui passava això venia a constituir com l'heroi de la gresca, tenia certa ascendència damunt dels altres i era mirat per la fadrinalla amb un xic d'enveja. Cap a la darrereria d'ésser ballat ja no era patrimoni de la gent de mar; hom el ballava a les sales i, com el ball del drac, venia a marcar el final de les Carnestoltes.

La darrera gent de platja que ballava aquest ball no el relacionava per res amb la pesca ni amb cap altre afer referent a la mar.

A Platja d'Aro aquest ball es ballava, tal com descriu l'Amades, fent la rua en lloc del ball rodó. Era molt difícil encendre el ninot de paper ja que els qui feien de "Tío fresco" solien ser ballarins molt hàbils. Són recordats per aquesta particularitat els germans Pons -Ramiro i Felicitó-, en Nan i en Tanlai.

La descripció d'Amades és exacta pel que fa a tal com es feia aquest ball al poble: es ballava a les sales, marcava el final del Carnestoltes i la darrera gent que el ballava no el relacionava per res amb el mar encara que en el nostre cas, és molt possible que antigament l'haguessin ballat a la platja si ens remetem a la lletra que ens ha arribat del vell contrapàs de Fanals: «pescadors tingueu dolors...».

PASSADA LA GUERRA

L'esclat de la guerra marca un punt d'inflexió molt acusat en el tarannà del nostre Carnestoltes. Un cop acabada, la prohibició del Carnaval que decreta el nou règim, la misèria i el dolor de moltes famílies que havien perdut éssers estimats en la contesa fan minvar molt la festa però, malgrat tot, es torna a celebrar.

La festa de Dijous Gras es torna a celebrar però ja sense la seva manifestació més important: els Ballets. El Carnaval es centra en els balls de dijous, diumenge i dimarts que ara s'han de fer passar per "Bailes de trajes típicos regionales" per poder obtenir l'aprovació de les autoritats, la qual cosa no era gens fàcil la majoria dels anys. El ball de les dones es continuà fent però, al final, també es va perdre.

Festival infantil de disfresses el Dijous Gras de 1972 al cinemaAVINGUDA.

A la sala "Fiesta" el Carnaval de 1963.

En els anys de postguerra, es feia tota la programació de Carnaval a la nova sala de Can Japet fins que, a finals de la dècada dels 50, es traslladà a un nou local recentment inaugurat, el "Fiesta", una sala de festes que l'estiu oferia espectacles "típics" als turistes que per aquelles èpoques començaven a envair el país i que tenia en cartellera un home que cantava molt bé: de nit era la figura del local i de dies treballava de guixaire al Comtat de Sant Jordi, en Manolo Escobar.

En els últims anys i davant la manca de locals per fer els balls nocturns, aquests es desplaçaren a les discoteques mentre que la tarda del Dijous Gras es dedicava a la mainada que fruïa amb el Festival infantil de disfresses que es continuava fent, fins que, l'any 1978 amb la vinguda de la democràcia, es tornà a potenciar la festa utilitzant un envelat; un any més tard es donà al Carnaval un aire més popular instaurant la figura del Carnestoltes i la gresca de les comparses pel carrer, prenent la festa un aire diferent del que havia tingut en els seus millors temps. En el decurs dels anys, s'han anat incorporant diferents actes festius al Carnaval, com el molt exitós de la desfilada de carrosses i comparses i fins i tot la recuperació del Ball de les Dones que enguany té, com abans, un èxit tal, que és un dels elements més particulars i distintius del nostre Carnaval. Seria molt bonic que les colles carnavalesques i el jovent del poble tornessin a reviuir aquells Ballets que antany eren l'element més important del Carnaval de Platja d'Aro. Seria un emotiu i ben merescut homenatge als nostres avantpassats que ens han deixat aquesta festa tan maca.

PERE BARREDA i MASÓ